

Naastenliefde van twee broers

Daar wil ik wonen, zegt God

(Een chassidisch verhaal)

*Er waren eens twee broers die samen een akker bezaten.
Van de opbrengst kreeg ieder de helft.
De oogsttijd kwam en na een dag van hard werken
gingen beide broers naar bed.*

*De oudste kon de slaap niet vatten.
Hij dacht: het is niet eerlijk
dat ik de helft van de opbrengst krijg.
Ik ben vrijgezel en mijn broer moet
met een gelijk deel vrouw en kinderen onderhouden.
Hij stond op, ging naar zijn helft van de akker,
nam drie schoven en zette die bij de schoven van zijn broer.*

*Maar ook de jongste kon niet slapen.
Hij dacht: het is niet eerlijk
dat ik de helft van de opbrengst krijg.
Immers als wij beiden oud zijn,
zullen mijn kinderen voor mij zorgen,
maar wie zorgt dan voor mijn broer?
Hij stond op, ging naar de helft van zijn akker,
nam drie schoven en zette die bij de schoven van zijn broer.*

*Toen ze de volgende morgen op hun akker kwamen
waren ze stomverbaasd,
dat er op ieders deel evenveel schoven stonden.
Ze zeiden niets, maar deden in de tweede nacht hetzelfde.
Ook de volgende morgen zagen ze dat er niets veranderd was.
En weer stonden ze verbaasd, maar zeiden niets.
Maar in de derde nacht,
kwamen de broers elkaar midden op de akker tegen.
Toen begrepen ze wat er gebeurd was.
Ze omhelsden elkaar en huilden.
En God zag het en zei: Daar wil ik wonen!*

*Een Gezegend Nieuwjaar,
waarin we bekommerd zijn om elkaar.
Dan zal God bij ons wonen.*

Geen armen, geen benen, geen zorgen

De Roede

Het verhaal van Nick Vujicic

"Geboren ben ik zonder armen en benen. Heb één klein voetje met 'handige' tenen. U kan zich voorstellen dat mijn opvoeding heel wat voeten in de aarde heeft gehad (zoals men zegt). Hindernissen en nog eens hindernissen.

Mijn ouders zijn gelovige christenen, mijn vader was zelfs pastor van een evangelische kerk. Geboren werd ik in Melbourne op 4 december 1982, als eerste kind van mijn goede ouders. Een kind 'zonder ledematen'. Zo verwonderd als zichzelf waren ook de artsen. Die hadden geen verklaring voor mijn handicap. Later werd nog een broertje en een zusje geboren – zonder enig letsel!

Dat ik lang zou leven, kwam bij mijn ouders niet op. Maar de talrijke medische onderzoeken wezen uit dat ik een gezond baasje was, al had ik dan ook geen armen of benen. Ik groeide op en al vroeg kwam de tijd dat ik naar school mocht. Het was wettelijk voorzien dat ik naar een 'speciale' school zou moeten. Maar dat was zonder mijn moeder gerekend! Die spande een rechtszaak in en slaagde erin de wet te doen veranderen. Ik mocht naar een 'gewone' school. En ik ging gaarne naar school, ook al had ik in het begin af te rekenen met plagerijen en schampere

opmerkingen van medeleerlingen. Maar op aansporen van mijn ouders slaagde ik erin me niet te laten doen! Uiterlijk mocht ik dan al van de anderen verschillen, innerlijk was ik net als zij. Al gauw had ik dan ook vele vrienden onder mijn leeftijdgenoten.

Toch waren er momenten dat ik met inzinkingen te maken kreeg. Op de zondagsschool vertelden ze dat God van ons houdt, van ieder van ons. Waarom had God me dan zo gemaakt? Ik had toch niets misdaan. Nog maar heel jong was ik toen ik er reeds aan dacht een einde te maken aan mijn leven. Maar ik leerde gaandeweg ook God te danken voor mijn goede ouders en familieleden, die me altijd met zorg en liefde bleven omringen. Ook leerde ik al gauw er mijn vreugde in te vinden mijn ervaringen met anderen te delen. Met wat ik zelf meemaakte, kon ik anderen helpen en troosten: niet opgeven, maar eigen talenten en tekorten leren gebruiken bij het verwezenlijken van onze dromen! Schreef Sint-Paulus niet: "God bewerkt het goede in mensen, omdat ze Hem ter harte gaan"?

Die gedachte sprak mij aan. Het gaf mij de overtuiging dat dingen als 'het lot' in het leven niet bestaan, 'het toeval' dat oorzaak

zou zijn van slechte dingen. Ik vond vrede in de gedachte dat God niet zou toestaan dat er iets in ons leven gebeurt dat niet ten goede kan leiden. Op mijn 15^e jaar gaf ik heel mijn leven in Jezus' handen. Ik had in het evangelie van Johannes hoofdstuk negen gelezen – het verhaal over de genezing van de blindgeborene. Moesten in die mens ook niet Gods wonderen openbaar worden? In mij groeide het besef dat God mij had geschapen om een echte getuige te zijn van zijn goedheid en overmacht.

Ik kan en mag zeggen dat Gods glorie ook in mij openbaar is geworden. Ik sta in zijn dienst en Hij gebruikt me zoals ik ben, zoals niemand anders door Hem kan worden gebruikt. Ik ben nu 26 en al vijf jaar in het bezit van een diploma economische en financiële wetenschappen. Ik houd nu voordrachten, niet alleen in Australië, maar ook in talloze landen van alle werelddelen. Op mijn reizen kan ik rekenen op de hulp van anderen. Eens hebben vrienden me een kwade poets gebakken: in een vliegtuig stopten ze me, zomaar voor de fun, in de kofferruimte boven de zetels. Ruim genoeg bleek die voor mij te zijn! Toen een verse passagier die bagageruimte opendeed, riep ik heel hard van

binnenuit: 'Boei'... Dat die man zich haast een bult schrok, kan u zich indenken.

In mijn voordrachten vertel ik, 'staande' op een tafel, mijn hele levensverhaal, met goeie en kwade kanten, maar vooral toch met positieve ervaringen die ik vanuit mijn eigen situatie heb mogen meemaken. Speciaal jonge mensen tracht ik moed te geven in de moeilijke situaties die ze onvermijdelijk zullen tegenkomen. Een bode zou ik willen zijn die oproept tot vertrouwen in God en tot liefde voor medemensen. Met dat doel heb ik ook al een boek geschreven met de titel: 'Zonder armen, zonder benen, zonder zorgen'.

Te vaak stellen wij te enge grenzen aan ons leven. En ook: wij stellen allerlei grenzen aan God. Wij sluiten Hem op in een kooi! Maar – is Hij het niet die, door ons, wonderen zoekt te bewerken? Lezen we niet in Jeremia 29.11: "Ik ken de plannen die Ik met u heb. Niet uw ongeluk hebben ze op het oog, maar uw heil en een hoopvolle toekomst". En wij ons maar beklagen!

Nick Vujicic
Vert. H.G.

OUDE KRUIKEN

Ik ben de creatieve kunstenaar zegt God,
Jij bent mijn aarde kruik!
Ik ben het die je gekneed en geboetseerd heb,
Een wonder ontstaan uit mijn zachte hand.
Je bent nog niet helemaal afgewerkt,
Je krijgt wel stilaan de vorm van mijn Zoon.
Soms sta je zo beteuterd, een beetje twijfelend en hopeloos
Omdat er enkele barsten zijn ingekomen
door tegen anderen aan te stoten.

Barsten, schrammen, spleten, scheuren, breuken...
Vergeet het niet: zo gaat het nu eenmaal met kruiken.
Als Ik je voorzichtig opgeborgen had in een kast voor vaatwerk
die barsten Zou je al ~~die leven dagen~~ niet gekend hebben
maar dan had je ook voor niets of niemand gediend,
dan was je een ongeschonden, nutteloze kruik.

Ik, zei God, Ik hou van oude kruiken,
goed gebruikt, ook al zijn ze geschonden en wat afgebrokkeld,
ze hebben allemaal hun geschiedenis.
En jij, je wou glad en effen zijn als een pasgeborene?

Ik ken je, jij die Ik gevormd heb,
doorkneed met zoveel liefde.
Ik zou niet willen dat je om jouw mislukkingen treurt.

Je bent gemaakt uit slijk en licht,
je werd gemaakt om te dienen.
Ik ben de creatieve kunstenaar
en Ik versta de kunst een kruik weer bij te werken.
Laat je door Mij maar doen!

“Ik wil Jezus dienen”

Rome, 6 maart 2011 (ZENIT.org)

Hoge regeringsverantwoordelijken hebben mij voorgesteld en gevraagd mijn strijd op te geven, maar ik heb altijd geweigerd, zelfs nu ik weet dat mijn leven in gevaar is. Mijn antwoord was steeds hetzelfde: “nee, als man van het volk wil ik Jezus dienen”.

Deze toewijding maakt mij gelukkig. Ik zoek geen populariteit, ik wil geen machtsposities. Ik wil slechts een plaats aan de voeten van Jezus. Ik wil dat mijn leven, mijn karakter, mijn daden voor mij spreken en zeggen dat ik Jezus Christus volg. Dit verlangen is zo sterk in mij dat ik het als een voorrecht zou beschouwen indien – in mijn inzet en strijd om de noodlijdenden, armen, vervolgte christenen in Pakistan te helpen – Jezus het offer van mijn leven zou willen aanvaarden. Ik wil voor Christus leven en voor Hem wil ik sterven. Ik heb in dit land helemaal geen angst.

Vele keren hebben extremisten mij proberen te doden en gevangen te nemen; zij hebben mij bedreigd, vervolgd en mijn familie geterroriseerd. Enkele jaren geleden hebben extremisten mijn ouders, mijn moeder en vader zelfs gevraagd, mij ervan te overtuigen mijn hulp aan christenen en noodlijdenden te stoppen, zoniet zouden ze mij verliezen. Doch mijn vader heeft mij altijd aangemoedigd. Zolang ik leef, zou ik tot mijn laatste adem zeggen, dat ik Jezus en deze arme lijdende mensheid, christenen, noodlijdenden, armen blijf dienen.

Ik wil zeggen dat ik in de Bijbel en in Jezus' leven veel inspiratie vind. Hoe meer ik het Nieuwe en Oude Testament lees, de verzen van de Bijbel en het woord van de Heer, des te groter wordt mijn sterkte en vastberadenheid. Als ik nadenk over het feit dat Jezus alles heeft opgeofferd, dat God Zijn Zoon gezonden heeft voor onze verlossing en ons heil, vraag ik mij af, hoe kan ik de weg van Calvarie gaan? Onze Heer heeft gezegd: “Neem uw kruis op en volg Mij. De passages uit de Bijbel waar ik het meest van hou, zijn: Ik had honger en gij hebt Mij eten gegeven; Ik had dorst en gij hebt Mij drinken gegeven; Ik was een vreemdeling en gij hebt Mij opgevangen; Ik was naakt en gij hebt Mij gekleed; Ik was ziek en gij hebt Mij bezocht; ik was in de gevangenis en gij zijt naar Mij toe gekomen! Als ik dan arme en noodlijdende mensen zie, denk ik dat Jezus mij in hen tegemoet komt.

Om die reden probeer ik altijd mijn collega's te helpen en wie hulp nodig heeft, bij te staan.

DE PARABEL VAN DE ZAAIER

(vertaling van een overweging bij deze parabel door P.Raniero Cantalamessa, ofmcap.)

De concrete taak die Jezus ons in de twee parabels toevertrouwt, is dat we moeten zaaien.. Zaaïen met gulle handen, "welkom of niet" (2 Tim 4, 2).

Wanneer de zaaier uit de parabel uitgaat om te zaaien, is hij er niet om bezorgd dat een deel van het zaad zijn einde zal vinden op de weg en een ander deel tussen de dorens. En dat, terwijl de zaaier - los van de parabel - toch Jezus zelf is!

Want in dat geval kan men vooraf niet weten welk stuk grond zich zal doen kennen als goede grond of juist als harde, iets lijk asphalt, of verstikkend lijk struikgewas.

Want juist dan komt de vrijheid van de mens als belangrijk naar voor: de mens kan niet in de toekomst kijken en God wil ons niet tot iets dwingen.

Dikwijls komt men immers tot de ontdekking dat bij een groep mensen die een bepaald sermoeen hebben beluisterd of die hetzelfde boek hebben gelezen, dat hij of zij die het echt ernstig heeft opgevat en waardoor hij of zij anders is gaan leven, juist degene is van wie men het het minst had verwacht, iemand die daar toevallig of zelfs met tegenzin aanwezig was. Ook ik zou tientallen voorbeelden daarvan kunnen aanhalen.

Zaaïen dus, en dan gaan slapen!

Anders gezegd: zaaien en niet de hele tijd daar blijven staan om te kijken wanneer het zaad begint te groeien, waar het groeit, hoeveel centimeter het elke dag groeit.

Het wortel schieten en de groei zijn onze taak niet, maar die van God en van diegene die naar de parabel luistert.

Een heel bekende Engelse humorist uit de 19de eeuw, Jerome Klapka Jerome, zegt dat de zekerste manier om het bereiken van het kookpunt van een vloeistof in een kookpot trager te doen verlopen erin bestaat ernaar te blijven kijken en er met ongeduld op te wachten.

(Zaaïen dus, en dangaan slapen!)

Het tegendeel doen is een onvermijdelijke bron van onrust en ongeduld: dat zijn zaken die Jezus niet graag heeft en die we bij Hem nergens merken tijdens zijn aardse leven.

In het evangelie schijnt Hij nooit gehaast te zijn.

"Maak u dus niet bezorgd voor de dag van morgen", zegde Hij tot zijn leerlingen, "want de dag van morgen zorgt voor zichzelf. Elke dag heeft genoeg aan zijn eigen leed."

(Mat.6,34)

In dat verband legt de gelovige dichter Charles Péguy volgende woorden in de mond van God en het zal ons goed doen wanneer ook wij eens over die woorden nadenken:

"Men zegt me dat er mensen zijn die goed werken en die slecht slapen.

Die niet slapen. Wat een gebrek aan vertrouwen in Mij!

Het is haast nog erger

dan wanneer ze niet zouden werken, maar wel zouden slapen, want de luiheid is geen grotere zonde dan de ongerustheid.

Ik spreek niet, zegt God, over de mensen die niet werken en die niet slapen.

Zij zijn zondaars, dat is duidelijk.

Ik spreek over hen die werken en niet slapen.

Ik beklaag die mensen. Ik ben kwaad op hen. Een beetje toch.

Ze stellen geen vertrouwen in Mij.

Overdag beredderen ze hun zaken zeer goed.

Maar ze willen het beheer daarover 's nachts niet aan Mij toevertrouwen.

Hij die niet slaapt, is niet trouw aan de Hoop. “

Tenslotte moedigen de overwegingen bij deze bezinning ons aan om een sterk fundament uit te bouwen voor onze verbintenis tot een nieuwe evangelisatie.

Dat fundament bestaat erin ons geloof en onze hoop sterk te bevestigen en ons te ontdoen van elk gevoel van onmacht en berusting.

Het is waar, we staan voor een wereld die opgesloten zit in louter secularisme.

Die wereld wordt bedwelmend door het succes van de techniek en door de mogelijkheden die de wetenschap aanreikt

Die wereld verzet zich met kracht tegen de boodschap van het evangelie.

Maar de wereld die zich vertoonde aan de eerste christenen - het hellenisme met zijn kennis en het Romeinse rijk met zijn macht- was die wereld dan toevallig minder weerspanning tegenover het evangelie?

Als er iets is dat we kunnen doen na te hebben “gezaaid”, dan is het wel het uitgestrooide zaad te “begieten” door ons gebed.

Laten we daarom eindigen met dit gebed dat de liturgie ons doet uitspreken tijdens de eucharistieviering “voor de evangelisatie van de volkeren” :

“ God, gij die wilt dat alle mensen zullen gered worden en tot de kennis van de waarheid komen: zie hoe groot de oogst is en stuur er werklieden heen opdat het Evangelie zou verkondigd worden aan ieder die leeft. En dat uw volk, verzameld rond het woord van leven en gevormd door de kracht van de sacramenten, vooruit gaat op de weg van het heil en de liefde. Door Christus, onze Heer. Amen.

P. Raniero Cantalamessa, ofmcap.

Het verhaal van parels van mensen

U. Geniets

Het meest kwetsbaarste wezentje in de schepping is de oester.

Een diertje dat zo overgevoelig is, zo kwetsbaar dat het de werkelijkheid van het leven eigenlijk niet aan kan.

Het heeft geen handjes en geen voetjes om zich te verweren tegen het kwaad.

Het heeft geen oogjes om het te zien, het kan alleen maar bang zijn van kwaad en lijden en pijn.

En het is dan in de loop van de eeuwen, van misschien tienduizende eeuwen in heel de scheppingsgeschiedenis zich gaan afschermen onder een schelp om zijn gevoeligheid en kwetsbaarheid te verbergen.

Maar het lukt niet helemaal

Soms krijg je wel eens een stoot van een andere oester, of van een stukje koraal of van een stukje rots en dan komt er een minuscule opening in de schelp en een klein beetje gruis komt zich nestelen in die oester en het klampt zich als het ware met enthousiasme vast in dat weke oestervlees waar geen handjes zijn en geen voetjes om te gaan lopen of om af te stoten, geen mond om te roepen, geen oogjes om pijnlijk te kijken.

De verschrikkelijke pijn is daar van het niet aan te kunnen, maar wat is die oester gaan doen? *(En ik hoop dat ge het nu al door hebt dat ik niet over oesters bezig ben, maar over mensen.)*

Ze is die pijnlijke plek met zoveel aandacht en zorg, met liefde en overgave gaan omgeven dat ze er gaat mee leven, dat ze het gaat verwerken, dat ze het meeneemt, dat ze er gaat mee bezig zijn, dat ze er als het ware stil bij wordt,.. ik zou bijna zeggen,, dat ze het biddend gaat verwerken.

En dan zien dat dit stukje gruis van dat alles,een parel wordt.

En als mensen oesters gaan zoeken, dan zijn ze vooral uit op kostbare oesters, dat zijn oesters met een parel in.

En zo zijn wij ook.

Wij kunnen pijn ervaren en geen middel hebben om die pijn te verwijderen of af te stoten, te vergeten, het is een stuk leven.

Leren leven is ook een stuk leren lijden, het aannemen omdat het bij het leven behoort. De pijn kan zich diep in u boren, je kunt niet vluchten. Maar als je de pijn gaat zien als iets van je leven zelf, als je het met liefde en zorg probeert te verwerken, mee te nemen, en biddend een beetje proberen te dragen, kijkend naar het kruis, wetend dat op het einde van het kruis de verrijzenis is, dan kan elke pijn een parel worden die ons verrijkt. En dan worden mensen die door de pijnen en het lijden gingen, gelouterd, en gepolijst, heel kastbaar voor hun medemensen.

De schoonste christenen zijn vaak diegenen die door lijden zijn gegaan en die de weg ten einde zijn gegaan.

Het kleine meisje en de parelsnoer

De vrolijke kleine Jenny met goudblond haar was bijna 5 jaar.

Terwijl ze met haar moeder aan de kassa wachtte, zag ze een mooie paarlemoerachtige halssnoer, van nagemaakte witte parels, die in een roosachtig metalen doosje lag te blinken.

- "Oh mama, mag ik die hebben?" smeekte Jenny met een aandringende toon

De moeder keek vlug naar de prijs achteraan op de metalen doos, en keek vervolgens naar de smekende blauwe ogen van haar dochtertje, die vervuld waren van verlangen en hoop.

- "Eén dollar vijf en negentig, dat zijn er bijna twee!"

Indien je echt deze halssnoer verlangt, zal ik trachten van enkele bijkomende werkjes te vinden die je voor mij kunt doen, en in een minimum van tijd, zul je voldoende gespaard hebben om deze halssnoer te kopen...

Binnen enkele dagen vieren we ook je verjaardag en krijg je van grootmoeder nog een andere dollar."

Thuis gekomen, ledigde Jenny haar spaarpot waarin 17 cents stak..

Na de middag, deed ze méér dan haar gevraagd werd en ging bij de buurman vragen of ze de paardebloemen mocht verwijderen uit het gazon, voor 10 cents. En zo meer...

Op haar verjaardag kreeg ze van haar grootmoeder inderdaad een heel nieuw briefje van één dollar.

En vlug had Jenny de som bijeen gehaald om de halssnoer te kopen.

Jenny was trots op haar parelsnoer.

Als ze hem droeg voelde ze zich niet enkel als een volwassene, maar ook heel elegant!

Haar halssnoer had ze altijd om: in de school, in de kleuterschool, tijdens de zondagse eucharistie, en zelfs in bed!

Ze deed hem enkel uit wanneer ze ging zwemmen of een bad nemen: haar moeder had haar gezegd dat de draad van de halssnoer in het water zou kunnen uitrekken...

De vader van Jenny was heel liefdevol en elke avond, wanneer ze klaar was om naar bed te gaan, wat er ook gebeurde, legde hij alles neer en ging naar haar kamer om haar nog een verhaaltje te vertellen.

Op een zekere avond toen hij zijn verhaal beëindigd had, vroeg hij aan zijn dochtertje:

- "Jenny, hou je van mij?"

- "Oh, ja, papa, je weet toch dat ik je graag zie!"

- "Wel, geef me dan je parelsnoer."

- “ Oh, neen, papa toch mijn parelsnoer niet!.... Je mag alles hebben: Mijn prinsesje, het witte paard van mijn verzameling, dat met een rose staart....
Weet je nog papa, dat paard dat je me gegeven hebt! Daar hou ik het meeste van.”- - -

- “Slaap zacht, mijn liefste. Papa houd veel van je! Goede nacht.”
Zachtjes streekte hij haar wang met een kus, deed het licht uit en ging weg.

Een week later, nadat de vader van Jenny zijn avond verhaal verteld had, vroeg hij haar opnieuw:

- “ Hou je van mij? Jenny?”
- “Maar papa, je weet toch dat ik je graag zie!”
- “Geef me dan je parelsnoer...”
- “Oh papa, neen, mijn parelsnoer niet!... Je mag mijn nieuwe pop hebben die ik met mijn verjaardag gekregen heb. Ze is echt mooi... Je mag ook mijn klein geel dekentje hebben dat zo goed bij mijn bedje past.”
- “ Slaap wel, mijn liefste. Papa houdt veel van je.”
En zoals altijd legde hij zacht een kus op haar wang.

Enkele avonden later, wanneer de vader de kamer van Jenny binnen kwam, zat Jenny in kleermakershouding op haar bed. Toen hij dichterbij kwam, zag hij dat haar kleine kin beefde en dat er een kleine traan over haar wangen liep.

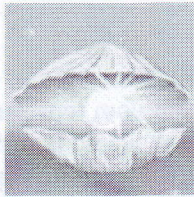
- “ Wat is er Jenny?”
Jenny antwoordde niet maar stak haar kleine vuistje uit naar haar vader, waarin ze haar parelsnoer vast hield. Vervolgens zei ze met een bevende stem:
- “Hier papa, die is voor jou!”

De ogen vol tranen, strekte vader zijn hand uit om de parelsnoer die zij in de winkel gekocht had aan te nemen. En met de andere hand haalde hij uit zijn zak een blauw fluwelig juwelenkistje waarin een halssnoer van echte edelstenen zat, en gaf die aan Jenny.

Hij had die al een tijdje, maar hij wachtte op het ogenblik waarop Jenny bereid zou zijn om afstand te doen van de goedkope namaak halssnoer, om haar dit echte authentiek geschenk te geven.

Zo doet God de Vader eveneens met ons!

Het cadeau van de parelvisser

Een plons in het water, golvende kringen, en dan was het water weer stil. Kleine luchtbellenvan kwamen naar boven. Een zendeling stond aan de oever van de Indische Oceaan en tuurde in de diepte. Eindelijk - daar kwam een donker hoofd boven water en twee lachende ogen keken hem tegemoet.

De oude parelvisser schudde het water van zijn nog lenige lichaam.

"Wat kan jij duiken, Rambau!" riep zendeling David Morse die hier gekomen was om aan de mensen de blijde boodschap te brengen van redding door Christus Jezus. "Kijk deze maar eens, Sahib" (=leraar) zei Rambau en nam een pareloester van tussen zijn tanden. Hij opende hem - daar lag een glanzende parel op zijn hand.

"Wat een mooie!"

"Ach", zei Rambau, "hij is goed, maar er zijn betere parels, veel betere. Kijk, hier ziet u een paar foutjes. Weet u, gisteren sprak u met mij over God. Maar ik ben en blijf een Hindoe. Wij moeten erg veel doen om bij God te komen. Zoals deze parel kleine foutjes heeft, zo heb ik veel fouten en zonden. Deze moet ik eerst goed maken en ervoor boeten".

"Beste vriend Rambau, God biedt aan elke zondaar, die aan Hem zijn fouten en zonden belijdt, volle vergeving, ieder die met berouw tot Hem komt en de Heer Jezus Christus aanvaardt als zijn Verlosser, wordt aangenomen als een kind van God. Begrijp je dat?"

"Nee, Sahib, zoals ik u al meer zei: Dit gaat me te gemakkelijk. Misschien ben ik te trots, maar ik wil ervoor werken om een plaats in de hemel te krijgen. Ik ben van plan, voor mijn zonden een pelgrimstocht naar Delhi te maken en zo hoop ik, Gods barmhartigheid te zullen verdienen."

"Rambau, misschien kun je die lange reis niet eens volbrengen. Vandaag is het de tijd van Gods genade; morgen kan het al te laat zijn. Bovendien, Gods genade kunnen we niet verdienen, want Hij wil het geven.

HEER, LEER ONS BIDDEN

Niet alleen door zijn Heilige Geest woont Hij in de harten. Hij blijft – onzichtbaar – met zijn verheerlijkte Lichaam bij ons in de eucharistie: “Hij is daar.” We hebben reden om eindeloos dank te zeggen in de Kerk *“totdat Hij wederkomt”*.

De aanbidding maakt het voor ons ook mogelijk om de eucharistieviering rustig te kunnen verinnerlijken. Een viering heeft immers haar eigen eisen van dynamiek en verloop: ze gaat zo snel voorbij dat we ons amper bewust kunnen worden van wat er gebeurt en wat we aan het doen zijn. Dat geldt zeker voor de priester die voorgaat, de ‘regie’ moet waarnemen en de ‘regel’ volgen. Dat geldt al evenzeer voor allen die een of andere taak te vervullen hebben tijdens de viering, zoals onder meer de misdienaars en het koor.

De eucharistische aanbidding biedt de tijd om alles te hernemen, vanaf het openingskruisteken tot de eindzegen. We verinnerlijken de Bijbelse boodschap uit de woorddienst, maar we gaan vooral dieper binnen in de zelfgave van Jezus in het eucharistisch hooggebed. Ook de dankzegging na de communie, vaak herleid tot een pauze-in-afwachting tijdens de viering, kunnen we veel dieper voltrekken tijdens de aanbidding. De aanbidding biedt de gelegenheid om meer tijd te hebben en tot rust te komen om te beseffen wat we in de eucharistie hebben gedaan.

De uitstelling van het sacrament biedt daarbij ook een zintuiglijke hulp om er geestelijk bij te zijn. Het is als het ware een fixatiepunt om ons te concentreren. De hostie nodigt uit om te kijken met de ogen zodat we ook beter kunnen schouwen met de ziel.

De aanbidding biedt tevens de gelegenheid tot een dieper beleven van de Kerkervaring. Daar gaan individuele en collectieve vroomheid immers samen. Er is plaats voor het ‘ik’ en het ‘wij’. We kunnen inderdaad heel alleen aanbidden in de stilte van de kerk, ongestoord en intiem converserend met de Heer. We kunnen ook samen aanbidden en dieper voelen – knielend voor zijn Lichaam en Bloed – hoe wij één mystiek lichaam van Christus mogen zijn. Het ‘ik’ wordt er gedragen door het ‘wij’, en het ‘wij’ is

geen ongedifferentieerde massa, maar een volk. *“Omdat het brood één is, vormen we allen samen één lichaam, want allen hebben we deel aan het ene brood”* (1 Kor 10, 17).

Praktisch

1. De christen heeft nood aan de twee tafels om te leven: de tafel van het Woord en de tafel van het brood. Een evenwichtig dieet heeft beide nodig. Het is een genade in de Kerk dat ze dat steeds opnieuw in evenwicht brengt in de loop van haar geschiedenis. Ten tijde van de Reformatie dreigde de balans door te slaan naar de exclusiviteit van de tafel van het Woord. Het Concilie van Trente bracht het weer in evenwicht. Vaticaan II bracht een tegengestelde correctie, toen het Woord dreigde te worden ondergewaardeerd.
2. Een andere voorwaarde voor een evenwichtig dieet is de afwisseling tussen de beleving van de eucharistie als handeling (als viering en offer) en de eucharistie als sacrament. Het eucharistisch leven in de Kerk heeft die dubbele beleving nodig: dynamisch en statisch. Ze

heeft behoefte aan ‘actief doen’ en aan ‘stil vertoeven bij’, aan vieren én aan verinnerlijken.

3. Gemeenschapsvorming gebeurt niet alleen tijdens het actieve vieren van de eucharistie. Er bestaat een diepe éénwording en een kerkbesef, dat voortkomt uit het samen in stilte vertoeven bij de Heer en naar hem kijken. Familie vormen gebeurt ook door stil bij mekaar te zijn, samen, zonder iets te doen. Het kerkgebouw is trouwens ook een plaats waar het ook wel eens stil mag zijn.
4. Eerbied kan lichamelijk worden uitgedrukt zowel door rechtstaan als door knielen. Maar het blijft waar dat, in onze cultuur, knielen bijzonder geschikt is als uiting van eerbied, gehoorzaamheid, en zelfrelativering.
5. De aanbidding geeft haar smaak maar af door ze te doen. Alleen wie de aanbidding bijvoorbeeld in de parochie praktiseert, weet hoeveel vrucht die kan dragen voor de gelovige gemeenschap.

+ Kardinaal Godfried Danneels,
Aartsbisshop van Mechelen-Brussel

Gods Zoon, Jezus Christus, heeft geleden op het kruis en alles volbracht wat nodig is voor onze redding. God wenst alleen dat we onze zonden aan Hem vertellen en dan geloven dat Zijn Zoon de schuld betaald heeft voor zondaars die tot Hem komen. Hij is de enige Redder. Buiten Hem om gaat het niet. Dan ga je onherroepelijk verloren." Maar Rambau schudde het hoofd en ging naar huis.

En alles wat Morse, hoe vaak ook, tot de parelvisser zei, hielp niets. Hij wilde Christus niet aanvaarden. Toch werden ze vrienden, de zendeling en de oude visser.

Op een dag kwam Rambau bij de prediker op bezoek. Hij had een doosje bij zich en zei: "Sahib Morse, hierin zit één voorwerp. Ik wil u hierover vertellen. Ik had een zoon. Hij was ook een duiker. Hij was de snelste parelvisser aan de Indische kust. Hij had het scherpste oog en de langste adem. Hij kon 30 meter diep duiken. Hij was de vreugde van mijn hart. Altijd droomde hij ervan, nog mooiere parels te vinden. En werkelijk, eens op een dag vond hij wat hij zocht. Maar die schelp was bijna onbereikbaar - zo diep en zo vast tussen de rotsspleten. Hij haalde hem boven, maar..., hij was te lang onder water gebleven, zijn hart had te veel geleden. Kort daarna stierf hij."

De oude man boog zijn hoofd en een ogenblik ging een korte siddering van diepe smart door zijn lichaam...

"... Jarenlang heb ik deze parel bewaard. Maar nu ga ik naar Delhi en kom misschien niet meer levend terug. Nu geef ik hem aan u, mijn beste vriend."

Het was één van de grootste parels die hier ooit gevonden waren, er lag een wonderlijke glans overheen. De zendeling bekeek hem aandachtig en stil. Hij was even sprakeloos.

"Rambau, wat een parel!"

"Ja, deze wonderschone parel is foutloos", antwoordde de Indiër.

Nu kwam de zendeling op een gedachte en zei: "Laat me deze wondere parel van je kopen. Ik bied er duizend dollar voor."

Stram richtte de man zich recht op. Ernstig en streng antwoordde hij: "Sahib, deze parel is onbetaalbaar. Geen mens ter wereld heeft genoeg geld om te betalen wat deze parel mij waard is. Ik wil hem niet verkopen, ik wil hem u alleen geven als een geschenk."

"Nee, Rambau, hoe graag ik hem ook wil hebben - ik kan hem niet aannemen. Misschien ben ik te trots, maar aannemen vind ik te gemakkelijk. Ik wil ervoor betalen of ervoor werken."

"Begrijpt u dan niet, of wilt u het niet begrijpen, Sahib - mijn enige zoon gaf zijn leven om deze parel te verkrijgen. Haar waarde bestaat uit het levensbloed van mijn lieve jongen. Ik kan hem niet verkopen - alleen maar schenken. Neem hem aan als een bewijs van de liefde die ik voor u heb."

"Rambau", zei Morse langzaam, "ik gebruikte de woorden, die jij tegenover God gebruikt hebt."

De duiker keek de prediker lang en onderzoekend aan en langzaam, langzaam begon hij het te begrijpen.

"God biedt u het heil aan als een gratis gift, kosteloos. Het is zo groot en onbetaalbaar, dat geen mens op aarde het zou kunnen betalen. Het heeft aan God het levensbloed gekost van Zijn eniggeboren Zoon om de toegang tot de hemel vrij te maken. Door pelgrimsreizen van duizenden kilometers zou je Gods genade niet kunnen verdienen. Maar Hij gaf daarvoor vrijwillig Zijn geliefde Zoon in de vreselijke dood aan het kruis. De liefde van God en Zijn verlossing voor zondaars zoals jij en ik kunnen we alleen maar gelovend en dankend aannemen.'

Het werd licht in het hart van de oude parelvisser. "Nu begrijp ik het", zei hij, keerde zich om en liep peinzend weg.

Na een uur kwam hij terug en zei: "Ik wacht niet langer, maar ik wil nu, zoals ik ben, tot God komen. Ik kan niets verdienen, want ik sta bij Hem in de schuld. Als een verloren mens wil ik die onbegrijpelijke liefde van God aannemen en Hem en Zijn Zoon Jezus Christus daarvoor danken."

Dit verhaal is waar gebeurd.

Wanneer u dit een duidelijke illustratie vindt van het aanbod van Gods liefde, wilt u dan nu ook tot Hem gaan? Wat zal uw antwoord zijn? Een nee of een heilig ja? Het gebeurde toen, het gebeurde ook vandaag nog steeds weer, en nu kan het bij u gebeuren. Dit kan het moment voor u zijn... Het ligt aan uw keuze !

Bron: <http://www.bekeer-u.nu>

het 'mémorial' van Pascal

De nevenstaande tekst werd, een paar dagen na het afsterven van Pascal, door een huisknecht gevonden in de voering van zijn jas. Acht jaar lang had Pascal die woorden met zich meegedragen en ze telkens in zijn nieuwe kleren ingenaaid. Daarom worden ze 'mémorial' genoemd, herdenkingstekst. Ze zijn de beschrijving van een godservaring.

Wie was de man die deze woorden neerschreef, om ze niet te vergeten? Pascal leefde van 1623 tot 1662. Hij werd dus maar 39 jaar oud en hij had, naar zijn eigen zeggen, „sinds zijn twintigste jaar geen dag zonder pijn geleefd”. Hij was een uiterst begaafde en creatieve mens van de wetenschap: op zijn naam staan een aantal vondsten op het gebied van de wiskunde en van de natuurwetenschappen. In een tweede fase van zijn geestelijke groei ontpopt hij zich als een fijnzinnig filosoof-psycholoog, die de diepte peilt van wat hij noemt: 'le cœur'. Uit die periode stammen enkele vrijwel onvertaalbare uitspraken als: „Le cœur a ses raisons que la raison ne comprend pas”. Of: „L'homme n'est qu'un roseau; mais c'est un roseau pensant”. (De mens is maar een rietstengel; maar hij denkt.) Een laatste en beslissende wending neemt zijn levensloop tenslotte, als hij een crisis doormaakt (met dat woord wordt hier bedoeld: een louterende groeifase), die hem de toegang opent tot de werkelijkheid van het religieuze, tot de persoonlijke ervaring van de levende God. Hij was geen heilige; wel „een mens in wie de beslissing voor Christus en werkelijke grootheid voor de wereld een bittere strijd voerden” (R. Guardini). De nevenstaande tekst is de neerslag van die bevrijdende crisis. Hier interesseert ons vooral de taal, waarin hij zijn beslissende ervaring van het religieuze heeft uitgedrukt.

Nauwgezet worden jaar, dag en uur van die ervaring vastgelegd. Hier is geen sprake van tijdeloze inzichten, nog minder van abstracte redeneringen; we hebben te maken met geschiedenis. Dáár, toen is het gebeurd, is God hem overkomen, „van half elf in de avond tot half één”. Daarna één enkel woord, in hoofdletters geschreven: VUUR. De explosieve kracht van het éénlettergrepige woord FEU én zijn aparte plaatsing, midden op het blad en los van de voorgaande en de volgende regel, dat alles wijst er op dat we hier niet met beeldspraak te maken hebben („God is als vuur”), maar met een directe, letterlijk te nemen weergave van de ervaring. Pascal brandt, hij heeft zich aan God geschroeid. God is vuur. En daarmee is alles gezegd. Maar de kracht van de explosie is van die aard dat ze in schokgolven verder trilt door de overige tekst. Een ervaring die in taal wordt uitgedrukt kan niet door één enkel woord in haar volle kracht worden weergegeven. Het éne woord moet uiteenvallen in een veelheid van woorden, die de éne ervaringswerkelijkheid om-schrijven (in de dubbele betekenis van: 'cirkelen om' en 'herschrijven'), beschrijven. Hierdoor wordt de oorspronkelijke ervaring benaderd en tegelijk verwijderd men zich ervan, ze wordt verduidelijkt en toch meteen verduisterd. Dat is nu eenmaal het lot van de taal: ervaring is op taalexpressie

uit, maar elke expressie doet de ervaring te kort. De taal 'verraadt' de werkelijkheid. Wat de ervaring wint aan beschrijvende duidelijkheid, boet ze meteen in aan intensiteit.

Een eerste taal-golf blijft nog hangen in de onmiddellijke nabijheid van de explosie. Er worden nog geen zinnen gevormd, er wordt gestameld, losse woorden, substantieven en eigennamen, herhaald met geringe variaties : God van... Zekerheid. Zekerheid... Gaandeweg worden de regels langer, komen er werkwoorden voor („Vergeten de wereld...”), tot een eerste volledige zin gevormd kan worden : „Hij wordt slechts gevonden...”. De aanvankelijke spanning lost zich geleidelijk op, zodat er ruimte komt voor het redeneren. Wie de tekst aandachtig volgt en de taalstructuren nagaat, zal merken dat de golfslag breder wordt (meer en meer volledige zinnen en gaandeweg langere regels) ; maar daartussendoor manifesteert zich, bijna tot het einde toe, de aanvankelijke intensiteit in de kortere schokgolven (Vreugde, vreugde... Jezus Christus... Innige, totale zelfverloochening). Een samenhangend betoog wordt deze tekst nergens, ook naar het einde toe niet. Het blijven abrupte uitroepen, korte of langere regels, flitsende, verspringende gedachten. Herhalingen van eenzelfde woord of zinsdeel wijzen niet op een rustige, weloverwogen samenhang, ze verraden integendeel de onrust, het altijd opnieuw opnemen van de éne, onzegbare ervaring. Zo komt het woord 'God' negen keer voor in de eerste golf, in een verdere golf viermaal het woord 'gescheiden' (wat er, inhoudelijk gezien dan, op duidt dat het aanvankelijke eenheidsgevoel aan het afzakken is).

Wat de inhoud betreft valt de toenemende concretisering op. De brandende vuurkern van het begin ontvouwt zich : van God, over Jezus Christus en het evangelie tot de uiterste concretisering in „mijn geestelijke leidsman”. Een ervaring wordt woord, wordt taal ; ze wordt verbonden met de geschiedenis, de grote traditie van de godservaring die gaat van Abraham tot Jezus en die nog verder gaat in de woorden van het evangelie, en tot in de gesprekken met de leidsman. De hoge, zelfverzekerde expressie van de aanvangservaring vindt haar ontplooiing langs de weg van de deemoed : „totale onderwerping aan...”. Deze tekst van Pascal geeft ons niet alleen een inzicht in de religieuze taal, hij leert ons ook wat christelijke taal is : ook de diepst-persoonlijke godservaring kan ik slechts dan veilig uitspreken, als ik mijn uitspraak toets aan de woorden en de wegen, niet alleen van het evangelie, maar ook van mijn medegelovige leidslieden binnen de geloofsgemeenschap.

Frans Cromphout

Dankviering voor pater Damiaan

Rome Sint-Jan van Lateranen
maandag 12 oktober 2009

Homilie van Kardinaal Danneels

Waarom bang zijn?

De Kerk heeft Damiaan heilig verklaard. Heilig was hij al door zijn heldhaftig leven in dienst van God en van de allerarmsten. Maar nu heeft de Kerk dat ook bevestigd en Damiaan voorgesteld ter verering en ter navolging aan de hele wereld. Nu is hij niet meer alleen van ons of van zijn melaatsen op Molokai: hij behoort toe aan de hele wereld en aan alle mensen.

En wat zou hij ons zeggen vandaag? Heel simpel : wat Jezus zei: *'Volg mij ...'*. We willen dat ook doen. Maar hoe? Wat zullen we het eerst gaan doen in ons land en in onze Kerk? Het zal u wellicht verrassend lijken maar misschien zegt hij ons wel iets waar we ons helemaal niet aan verwachten? De Kerk heeft het lastig in onze streken: secularisatie, afnemend kerkbezoek, veel te weinig roepingen, ontmoediging soms, en 'verzuring'. Het vergaat ons vaak zoals de leerlingen in de boot bij de storm op het meer. Jezus ligt schijnbaar te slapen op de boeg en de leerlingen schreeuwen het uit: *'Meester kan het u niet schelen dat we vergaan?'* En Hij antwoordt: *'Waarom hebben jullie zo weinig moed? Geloven jullie nog steeds niet?'* (Mc 4, 38 e.v.). En later zal hij het nog herhalen: *'Wees niet bang kleine kudde ...'* (Lc 12,32).

Weet u wat onze ziekte is? Niet de problemen maken ons ziek. Het is de schrik die ons ziek maakt: we zijn bang. Veel te bang. Vijf keer een handicap, één naam: de schrik.

Risico's nemen: 'Dat durf ik niet'

Damiaan kende geen schrik. Het begon al heel vroeg in zijn leven, toen hij nog niet eens in het klooster was ingetreden. Zijn broer Pamfiel was dat wel en was al aangeduid om naar Hawaï te gaan als missionaris. Maar hij wordt ziek. En broer Jozef zegt : *'Het is mijn beurt - ik ga!'*. En hij ging. Hij wist niet wat hem te wachten stond. Maar bang was hij niet. Wie Damiaan wil volgen, mag niet bang zijn om risico's te nemen die hij niet kon voorzien. Damiaan zei niet: *'Jammer van Pamfiel, maar er zal wel een andere gevonden worden om zijn plaats in te nemen.'* Wie Damiaan wil navolgen is niet bang om te durven. Maar daarvoor moet je zoals Damiaan ook geloven. Geloof bant de vrees uit. Zijn we niet veel te bang om iets te riskeren? Het verlamt ons.

Er is elders betere zaaigrond: 'Hier zaai ik niet'

Toen de dag kwam dat de bisschop vroeg om vrijwilligers voor het melaatseneiland Molokai, wist Damiaan wat het leven op het eiland zou zijn. Molokai was een eiland des doods. Een hopeloos werkterrein. Maar hij ging. Wie Damiaan wil volgen, kiest niet zijn voorkeursgebied uit om er te werken: hij gaat werken daar waar hij terecht komt. Hij is niet bang voor het werkveld. Maar daarvoor moet je geloven. Geloven bant de vrees uit voor het onbekende. Klagen wij niet teveel over de kwaliteit van de akker waarop we moeten zaaien? Daar groeit niets. Of we blijven dromen over een gouden tijdperk van vroeger of over een ingebeelde toekomst? Maar er is slechts één terrein waarop we kunnen werken: ons Molokai.

Een hopeloze opdracht: 'Dat doe ik niet'

Eenmaal Damiaan daar was – op Molokai - wou hij er ook niet meer weg. Hij had nochtans alle reden om de hoop te verliezen. Er bestond geen geneesmiddel voor lepra, er heerste veel egoïsme, immoraliteit en geweld onder de

melaatsen: de wet was er vaak *'Red uzelf'* en *'Elk voor zich'*. Hij moet het zeker dikwijls tot zichzelf gezegd hebben: *'Wat doe ik hier nog?'* Hier is geen toekomst en geen uitzicht voor deze mensen. Damiaan was niet bang om te werken aan hopeloze zaken. Maar daarvoor moet je geloven. En gratis beminnen. Damiaan hield geen klaagliederen over nutteloosheid. En wij? Zijn we al te doorlopend bedroefd en zelden blij als we de situatie van de Kerk en het geloof zien in onze streken? Wat doen we meer: zingen of klagen? We zijn bang van de uitzichtloosheid.

Mijn onkunde en mijn gebreken: 'Ik kan dat niet'

Maar Damiaan was ook niet bang van zichzelf. Zeker moet het hem wel hebben overvallen: *'Zal het met mij moeten gebeuren, Heer, arme mens die ik ben?'* Hij kende zijn fouten, zijn koppige en eigenzinnige karakter, zijn verborgen hoogmoed, zijn neiging om veel aan te vatten en zelden iets af te werken. Maar hij was niet bang van de nachtzijde van zijn wezen, de duistere diepte die elke mens in zich draagt. Hij wist dat Gods genade groter was. Hij was niet bang voor zichzelf. En wij? Voelen we ons niet heel vaak zwak en ontoereikend. Dan zeggen we maar: *'Met mij zal het toch nooit lukken'*. En met die Kerk van nu en hier bij ons ook niet. En maar ons op de borst kloppen en onszelf en de Kerk beschuldigen terwijl ze zoveel goede dingen heeft gedaan en doet. Vanwaar al dat masochisme? Het mag nooit mooi zijn. We vergeten dat Paulus het al zei als hij naar zichzelf keek: *'Als ik zwak ben dan ben ik sterk'*. Al dat soort nederigheid is vaak niet meer dan verkapte en verstopte hoogmoed.

Over God spreken? Dat is 'not done'. 'Dat staat niet in onze tijd'.

Er is nog iets waar we bang voor zijn: het duidelijk te zeggen en te tonen – zonder complexen en zonder arrogantie – dat we in God geloven, op Hem hopen en Hem beminnen.

melaatsen: de wet was er vaak *'Red uzelf'* en *'Elk voor zich'*. Hij moet het zeker dikwijls tot zichzelf gezegd hebben: *'Wat doe ik hier nog?'* Hier is geen toekomst en geen uitzicht voor deze mensen. Damiaan was niet bang om te werken aan hopeloze zaken. Maar daarvoor moet je geloven. En gratis beminnen. Damiaan hield geen klaagliederen over nutteloosheid. En wij? Zijn we al te doorlopend bedroefd en zelden blij als we de situatie van de Kerk en het geloof zien in onze streken? Wat doen we meer: zingen of klagen? We zijn bang van de uitzichtloosheid.

Mijn onkunde en mijn gebreken: 'Ik kan dat niet'

Maar Damiaan was ook niet bang van zichzelf. Zeker moet het hem wel hebben overvallen: *'Zal het met mij moeten gebeuren, Heer, arme mens die ik ben?'* Hij kende zijn fouten, zijn koppige en eigenzinnige karakter, zijn verborgen hoogmoed, zijn neiging om veel aan te vatten en zelden iets af te werken. Maar hij was niet bang van de nachtzijde van zijn wezen, de duistere diepte die elke mens in zich draagt. Hij wist dat Gods genade groter was. Hij was niet bang voor zichzelf. En wij? Voelen we ons niet heel vaak zwak en ontoereikend. Dan zeggen we maar: *'Met mij zal het toch nooit lukken'*. En met die Kerk van nu en hier bij ons ook niet. En maar ons op de borst kloppen en onszelf en de Kerk beschuldigen terwijl ze zoveel goede dingen heeft gedaan en doet. Vanwaar al dat masochisme? Het mag nooit mooi zijn. We vergeten dat Paulus het al zei als hij naar zichzelf keek: *'Als ik zwak ben dan ben ik sterk'*. Al dat soort nederigheid is vaak niet meer dan verkapte en verstopte hoogmoed.

Over God spreken? Dat is 'not done'. 'Dat staat niet in onze tijd'.

Er is nog iets waar we bang voor zijn: het duidelijk te zeggen en te tonen – zonder complexen en zonder arrogantie – dat we in God geloven, op Hem hopen en Hem beminnen.

We doen veel goed. Maar we onthouden ons er angstvallig van te zeggen vanwaar het komt: uit Gods genade. Hoe bang zijn we om te tonen dat we geloven en dat we daar onze kracht halen. Bij God. Goed doen: 'ja'. Verdraagzaam zij: 'ja'. Maar tonen waar onze motivatie zit en vanwaar onze energie komt, dat durven we niet. Alsof we beschaamd moeten zijn uit welke bron we water putten. Gods genade stelen we toch niet, we krijgen ze; ze is gratis en voor iedereen. Damiaan had die schrik niet om het woord 'God' te laten vallen en zijn bronnen te doen kennen. Zo schrijft hij in een brief: *'Zonder de constante tegenwoordigheid van onze goddelijke Meester op het altaar in mijn armoedige kapel, had ik nooit kunnen volharden in mijn besluit het lot van de melaatsen op Molokai te delen. Maar door de heilige communie, het dagelijks brood van de priester, voel ik me gelukkig, zeer tevreden en gelaten in deze ietwat bijzondere toestand, waarin de goddelijke voorzienigheid me heeft willen plaatsen.'* Damiaan was niet bang om het woord 'God' te laten vallen. Hij zou ons mutisme niet begrijpen.

'Wees toch niet bang'. Dat zegt Damiaan vandaag tot elk van ons: niet bang om risico's te nemen, niet bang om het werkveld te nemen waarop God ons geplaatst heeft – we kunnen ons Molokai niet kiezen. Niet bang om te werken aan zaken die hopeloos lijken, niet bang zijn voor onze eigen fouten en gebreken en zeggen: *'Met mij kan dat nooit lukken'*. Vooral niet bang om te zeggen waar we onze kracht halen: bij God en in het evangelie. We hoeven niet in rebussen te spreken, waar je de helft wegstopt in een cryptische taal en aan de anderen de opdracht geeft om de rest maar zelf te moeten vinden. Openbaring is niet verstoppertje spelen.

+ Godfried Kard. Danneels
Aartsbisschop van Mechelen-Brussel

Péguy – werken en slapen

“Men zegt Mij dat er mensen zijn die goed werken en slecht slapen. Die niet slapen. Wat een gebrek aan vertrouwen in Mij! Het is bijna erger dan wanneer zij niet zouden werken en wel slapen, want luiheid is geen grotere zonde dan onrust ... Ik spreek niet, zegt God, over die mensen die niet werken en niet slapen. Dat zijn wel te verstaan zondaars ... Ik spreek over hen die werken en niet slapen ... Ik beklaag ze. Ik heb met hen te doen. Een beetje. Ze stellen geen vertrouwen in Mij ... ze beheren hun zaken heel goed overdag. Maar ze willen het beheer aan Mij niet toevertrouwen gedurende de nacht ... wie niet slaapt is ontrouw aan de Hoop”